

ci ve stáji milovali a já jsem už několik měsíců měla nový, obzvláště dobrý důvod trávit ve stáji ještě víc času. Ten důvod se jmenoval Gento. Gento byl devítiletý hnědý valach, který patřil panu Lauterbachovi, parkurovému jezdcovi z našeho jezdeckého spolku. Stál v jednom z venkovních boxů a pro mě byl tím nejúžasnějším koněm na světě. Pan Lauterbach se bohužel o svého koně staral dost málo, protože mu prý kvůli práci v jeho firmě zbývalo jen málo času. Ostatní soukromí koně byli od svých majitelů hýčkaní, vyhřebelcovaní do vysokého lesku, narozdíl od Genta, kterého si pan Lauterbach bral z boxu jen na jízdu. Potají jsem koně litovala, když tam tak stál a měl zase potem splepenou srst a špinavá kopyta. Stále vypadal trochu smutně. Možná také jen toužil po někom, kdo by ho pravidelně hřebelcoval a rozmazloval. Tím člověkem jsem moc chtěla být já.

O devět výcvikových koní se každé ráno starali ošetřovatelé, kteří jim vyčistili boxy, a kromě toho měl každý kůň opravdický klub fanoušků. Mojí oblíbenkyní byla Liesbeth, do měděna zbarvená ryzavá klisna s širokou hrudí, světlým ohonem a světlou hřívou. Každý čtvrtek jsem se jí mohla věnovat. Starší dobrovolníci střežili přísným pohledem „své“ koně a nezdálo se, že na mě zapomněli a vůbec jsem neměla příležitost postarat se o Liesbethu.

Celé týdny jsem dumala, jak to zařídit, aby se Gento stal koněm, kterého bych mohla ošetřovat. Už to, že bych obešla vedení stáji a oslovila majitele soukromého koně, by bylo pro třináctiletou jezdkyňu ve výcviku neslýchanou drzostí a odmítnutím jsem si byla skoro jistá. Ale nakonec jsem přece jen sebrala veškerou svou odvalu a zeptala se

pana Lauterbacha, jestli bych se mohla o Genta starat. Jeho majitel si mě změřil pobaveným pohledem.

„Každé odpoledne jsem tady ve stáji,“ snažila jsem se mu vysvětlit. „Bydlím hned za rohem. A tak jsem si říkala, že bych každý den mohla Genta očistit a možná ho i někdy nechala napást, když na něj přece máte tak málo času.“

Neřekla jsem mu, že Genta už několik měsíců rozmazluji mrkví a jablky a že dokonce už zařehtá, když mě vidí přicházet.

„No, vlastně proč ne?“ odpověděl nakonec pan Lauterbach. „Skutečně nemám příliš mnoho času. Ne abys mi s ním ale tropila nějaké hlouposti, ten kůň má dost vysokou cenu!“

Štěstím se mi úplně zatočila hlava. „Ne, samozřejmě že ne,“ dodala jsem jedním dechem. Potají jsem se obávala, že se mi pan Lauterbach vysměje, protože jsem věděla, že se ho dokonce i Štěpán a Daniel, mluvčí mladých dobrovolníků, na Genta ptali a on tehdy odmítl. A ještě lepší pak bylo, když mi pan Lauterbach dal náhradní klíč od svojí skříňky, ve které byly Gentovy potřeby na čištění. Vlastní skříňka ve druhé sedlárně je privilegium vyhrazené vlastně jen majitelům koní. Samozřejmě ostatní málem pukli závistí. Teprve když viděli, že Genta můžu jen čistit, ale nesmím na něm jezdit, začlo jim to být fuk.

Byla jsem šťastná. Z ušetřeného kapesného jsem si koupila pořádnou soupravu na čištění, sprej na ohon a tuk na kopyta, protože staré kartáče pana Lauterbacha už nebyly k ničemu. Od té doby nevedla moje cesta od poledního školního autobusu hned domů, ale nejdřív ke Gentovi. Stál

ve venkovním boxu, a proto jsem k němu mohla, i když byla stáj přes poledne zavřená. Každý den jsem ho čistila, škrábala a mazala jsem mu kopyta, hřebelcovala jsem jeho nádherný ohon a nechala jsem si ukázat, jak se má pečlivě rozčesávat hřívá. Alespoň jednou týdně jsem vyčistila jeho sedlo, které do té doby vypadalo opravdu strašně. Mrkev a jablka pro Genta jsem pořádně umyla a nakrájela na malé kousky a mrkev jsem navíc polila trochou slunečnicového oleje, protože jsem slyšela, že srst pak získá větší lesk. Vodila jsem hnědého valacha dokola po výběhu, nechávala jsem ho popásat nebo jsem si k němu sedla do boxu a bavila se s ním.

Když jsem se musela učit do školy, vzala jsem si učebnice s sebou do stáje a předčítala mu a brzy už nebylo možné popřít, že na mě Gento pokaždé čekal. Jednou jsem potkala pana Lauterbacha, který byl náhodou odpoledne ve stáji a pochválil mě za dobrou péči o Genta.

„Takhle pěkně Gento skutečně ještě nikdy nevypadal,“ poznamenal a já jsem zrudla štěstím. „Leskne se úplně jako čerstvě vyloupaný kaštan!“

Štěpán a ostatní starší z dobrovolníků ve stáji se mi pořád posmívali.

„Vždyť tě ten tvůj Lauterbach jenom využívá,“ řekl Štěpán jednou odpoledne, když jsem držela Genta za ohlávku a nechala ho popásat na úzkém proužku zeleně vedle parkuru, aby jeho čerstvě umytý ohon mohl uschnout na sluníčku. „Kdyby tě za tu otročinu alespoň nechal jezdit, pak bych to chápal, ale takhle ...“

Představa, že bych vůbec kdy chtěla jezdit na Gentovi, by mě nenapadla ani ve snu. Gento byl velice dobrý skokan

a já jsem bohužel nebyla nijak zvlášť dobrá jezdkyň. Po-směšků od Štěpána, Daniho, Anike a dalších starších dobrovolníků jsem si nevšímala. Prostě jen záviděli. S Gentem jsem se cítila šťastná, a kdyby rodiče nepožadovali, abych se večer vracela domů, klidně bych spala u něj v boxu.

Všechno by bylo nádherné, kdyby jen nebylo té dovolené ve Francii!

U autobusové zastávky v Bad Sodenu jsem čekala na svou sestru Kateřinu, která je o rok mladší než já a s koňmi má stejně tak málo zkušeností jako moji bratři Filip a Florian. Katka přijela stejným autobusem, ale potřebovala snad celou věčnost, aby se náramně hlasitě a celá usazená rozloučila se všemi svými přítelkyněmi. Nakonec jsem ji chytila za paži a táhla ji za sebou. Klopýtala pozpátku vedle mě a se štkáním mávala na dívky z její třídy, jako by měla zítra vycestovat do Ameriky a nikdy se s nimi již neměla shledat.

„Mohla bys mi vzít tašku domů?“ zeptala jsem se jí. „Zastavila bych se rychle ve stáji, abych se zapsala na hodinu jízdy.“

Moje sestřička se otočila, hřbetem ruky si otřela slzy z tváří a krátce se zamyslela. Vypočítavě se na mě podívala. „Ale jen když dneska odpoledne půjdu s tebou a budu se na tebe moct koukat,“ odvětila.

To se mi vůbec nehodilo a Kateřina to moc dobře věděla. Nechtěla jsem, aby mě moje sestra doprovázela do jízdárny. Asi to zní divně, ale ve stáji byl ze mě úplně jiný člověk a hrozně jsem se styděla, když se mě sourozenci ptali na hlouposti a ztrapňovali mě před ostatními. Ale dnes